

ЮБИЛЕЕН

ВЕСТИНИК

20

ГОДИ

• ОТЕЦ ПАИСИЙ •

ГОДИНИ

ГОДИНИ

профилирано по изкуства

„Сами от себе си да се научим не можем... Затова с четене на старите летописи и с чуждото умение трябва да попълним недостатъчността на нашите години за обогатяване на разума“

Паисий ХИЛЕНДАРСКИ

ПО ПЪТЯ КЪМ СЪВЪРШЕНСТВОТО

Красимир ДАНОВ - директор на СОУ „Отец Паисий“

На СОУ
"Отец Паисий" -
Враца
по случай
20-годишнината му

ПЪРВИТЕ ДВАДЕСЕТ

*Двадесет години.
Двадесет години?
Двадесет години?!
Двадесет години!
Двадесет години...*

*Те малко са,
когато са зад тебе
и твърде много,
щом ти предстоят.
Понякога
са болка или бreme,
но винаги - начало
в твоя път.*

*Изцапана
и мокра пеленка бе
правечният ти
творчески дебют.
А после
се наложи да походиш
и пеш
в предначертания маршрут.*

*Година след година,
право - криво,
това и онова
се постара...
Каква ли ще е
ориста ти, друже,
за следващите
двадесет лета?*

Петър КАРАГЕНОВ
Композитор, муз. педагог

Крилтата мисъл, че красотата ще спаси света е в основата на нашата философия при изграждането и развитието на СОУ "Отец Паисий" като училище, профилирано по изкуствата. В годините на повсеместното утвърждаване на идеята за всестранно развити личности /една прекалено амбициозна и непостижима задача/ тогавашната директорка на ЕСПУ "Васил Воденичарски", чиито приемник е нашето училище, разбра, че превръщането на едно училище в територия на духа ще бъде гаранция за неговото бъдеще. Преминавайки през много бюрократични пречки, тя успя да осъществи идеята си за по-задълбочени занимания на учениците с музика и изобразително изкуство и през учебната 1985/1986 година със заповед на тогавашното Министерство на народната просвета е разрешен прием на ученици в паралелка със засилено изучаване на два-

та предмета. Липсата на учебни програми и достатъчно добре подготвени кадри не отчайва ръководството на училището. Канени са като преподаватели известни в своята област творци, които правят успешни първите крачки на училището. Интересът на ученици и родители подсказва, че посоката е правилна и към изкуствата, застъпени в училището, се прибавя и хореографията на български народни танци. Реализацията на първите випуски на училището вдъхновява колектива и му дава самочувствие и удовлетворение от добре свършената работа. Това кара Министерството да повярва в необходимостта от такова обучение и се разработват учебни планове за профилирано обучение по изкуства, а мрежата от паралелки с профилирано обучение в страната бързо се разширява.

С годините практиката показва, че за успешното обучение по изкуства е необходимо учениците да започват заниманията си от ранна детска възраст. Това ни накарва да се ориентираме към прием на ученици от първи клас, като по този начин се даде възможност на децата на изхода в последния гимназиален клас да са постигнали ниво на подготовка, достатъчно за безпроблемно преминаване във ВУЗ по избрания профил. Резултата

не закъсняха и висок процент от завършилите средно образование не само успяха да преминават бариерата на приемните изпити при изключително голяма конкуренция, но и след успешно завършване да се завърнат в училище като преподаватели.

Следващата стъпка в развитието на училището беше намирането на подходяща сграда в централната градска част, което да позволи достъп на децата, желаещи да се занимават с изкуство, от всички райони на града. След упорита борба с институциите успяхме да получим сградата на закрития по това време Научно-технически комплекс "Авангард", където поетапно започна преместването на училището. Настаняването в новата сграда само на профилирани паралелки промени характера на духа и атмосферата в училище и ни подсказва, че наложителна стъпка по пътя на утвърждаването му като училище със собствена физиономия е цялостното му профилиране. През учебната 1996/97 година приключи преместването от ЖК "Дъбника" в новата сграда и всички паралелки от първи до дванадесети клас бяха профилирани по музика, изобразително изкуство и хореография. Това сложи своя отпечатък както върху атмосферата в училище, така

и върху личностното развитие на учениците.

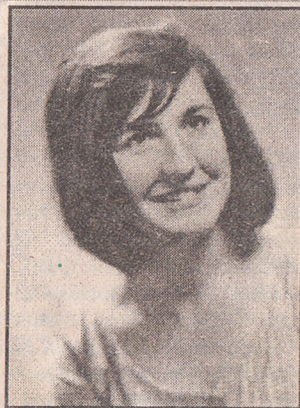
Днес СОУ "Отец Паисий" - Враца е водещо сред сродните училища в страната с богат културен живот и безспорни резултати. В него се обучават 725 ученика, разпределени в 32 паралелки от първи до дванадесети клас, под ръководството на 76 педагози по общообразователните и профилиращите предмети. Ежегодно изявиете на учениците на национални и международни конкурси показват едно постоянство в поддържането на високо качество на подготовка и реализация. Възката, която училището осъществява с другите културни институти в града и активното участие в културния му живот правят неотделима част от културната инфраструктура и необходим духовен елемент от него.

В навечерието на Деня на българската просвета и култура - 24 май и двадесетгодишнината от въвеждането на профилирано обучение по изкуства искам да отправя своите най-искрени пожелания за здраве и понататъшни творчески успехи на всички учители, ученици и служители от СОУ "Отец Паисий", както и към цялата родителска общност, която, доверявайки ни се, ни вдъхва оптимизъм относно бъдещето на училището.

Честит празник!

НАЧАЛОТО

СПОМЕНИТЕ

В памет на сестра ми Първолета Цветкова

шени пориви. Много пъти съм се питала - какво би бил този град днес без нашето училище?!

Предимствата и неудобствата му знаят само тези, които като правило са често лишавани от спокойствието и свободното време - право на всеки след работата. Макар суетната във всяко училище да е еднаква различно си мисля, че в това училище именно грижата не позволява да угасват усмивките по лицата, че тя не затормозява със задължителните допълнителни ангажименти. Не може да си затворен в тесния свят на своя личен професионален план и е прекрасно, че толкова различни хора живеят

постоянно с усещането за нуждата от тяхната помощ и съвет за неща, за които не винаги са подозирали свои възможности, а това отваря сърцето към отзивчиво и съпричастно преживяване на една предстояща изява: на концерт или изложба, особено по подготовката за тях.

Не знам дали някой е забелязал, че в почти всички всеки изразява, макар и в първо лице не само своите, а общите преживявания. Съзнанието, че си част от нещо, вълна от потока мотивира енергията и я стимулира. Доказателство са младите - вече сериозен процент от възпитаниците ни са

Продължава на 4 стр.

Класическото пеене, в годините, през които СОУ "Отец Паисий" се утвърждаваше, се наложи като една от най-успешните школи. Тя бе създадена от проф. Руско Русков и неговия асистент Галин Добрев, последвани от Марен-

ка Ненкова и Майя Липненска, а от 12 години тук работи и Маргарита Малджанска. Певците от този клас през последното десетилетие печелят успешно първи и призиви места на редица национални конкурси в Добрич, Бургас, Варна, Ловеч, София, Баня, Албена и Враца.

Наша гордост са Петър Велчев, Петър Найденов, Мария Стоянова, Веселина Генчева, Младен Петров, Дилян Кушев, които отдавна славят страната ни по света. Техни следовници са Кирил Ивов Илиев, Зорница Златева, Маргарита Стефанова, Анатоли Ангелов и днешните студенти в Държавната консерватория Емилия Иванова, Петя Драгомирова, Петя Георгиева. В Нов Български университет се учат на певческо майсторство Цветомила Николаева, Марина Миткова, Севдалин Замфиров, Мирослав Симеонов, Янислав Тодоров. Радва ни фактът, че бивши наши ученици вече са колеги и поемат щафетата като г-ца Искра Каспарян, ученичка на М. Малджанска. Да й пожелаем успех и да множи успехите ни. Благодарим на г-жа Наталия Георгиева, която е неотлъчно през тези 20 години като корепетитор до всички преподаватели в добро и в беда.

Маргарита МАЛДЖАНСКА
учител по академично пеене

От 1989 г. досега, всяка година акордеонисти печелят призиви места на национални и международни конкурси. Приемствеността в катедрата по акордеон - наши ученици стават и колеги. Те продължават успешната традиция на катедрата.

Г-жа Чакалска с акордеонен квартет, носител на I награда от Национален конкурс - Чирпан 1993 г. Едни от първите акордеонисти, които донасят национална слава на училището

Акордеонът - най-феноменалният инструмент

Защо? - ще попитат някои.

Защото:

На него може да се изпълнява различна по жанр, характер и насоченост музика.

Богат на тембри, притежаващ възможностите на оркестър - мелодия, хармония, бас, разнообразна ритмика, контрамелодии - и всичко това може да прозвучи едновременно.

Той - акордеонът е може би единственият инструмент, който притежава цяла палитра цветове, с които може да се нарисуват прек-

расни картини, разкриващи самобитността на народи от целия свят.

Това е единственият инструмент, който трябва да бъде прегърнат, за да свири на него и умело да го накараш да диша, за да запее.

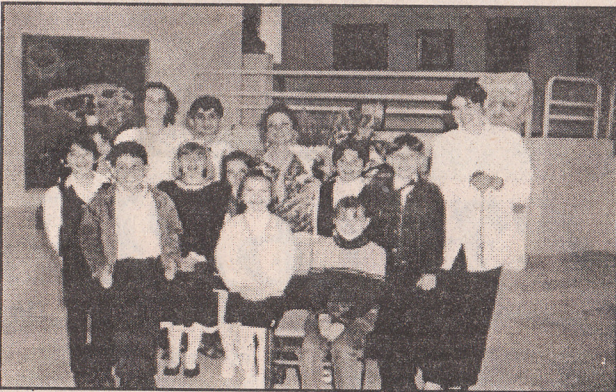
Заради всичко това акордеонът е инструмент, който омагьосва много деца и приятелството им с него остава за цял живот. При някои деца това приятелство прераства в любов, благодарение на която те усъвършенстват своето изпълнителско майсторство, дос-

ИЗМЕРЕНИЯ

Неусетно, като песен изпята на един дъх, се изниза времето. Търся с очи следите на годините. Вниманието ми привличат група ученици с народни носии, пъргаво внасящи смеха си във вече потеглящ автобус. Нашите хореографи за пореден път са на участие. Какво ли пък да кажат хористите ни? Няма празник, нито делник, концертна зала или площад, които да не са огласили. Един от най-добрите

а тя ни мами все по-дълбоко.

Стресва ме звън на телефона. Обаждат се моя бивша ученичка, сега студентка в музикална академия. Моли да се видим преди предстоящия й концерт, пък и да поговорим за бъдещата й теоретична работа. Питам я ще си дойде ли за юбилея на училището? Очакваме и Цветан Огнянов, но нали е много зает, като доцент по китара в Берлинската музи-

те средношколски смесени училищни хорове е нашият. Признали са го много известни капациети.

Училището ме поема в широката си прегръдка. От стенице ме гледат, грейнат с всичките си цветове, картини на учениците - художници. Вече са толкова много и все по-нови, че училището заприличва на постоянна художествена галерия.

Минавам край къта с грамоти от конкурси и състезания, който отдавна се е пресегнал към стената и пак не е достатъчен.

Отсреща забързана колежка ми напомня поредното прослушване за предстоящ концерт, а в очите на поздравяващия ме млад колега все още съзира детето, което някога съм учила.

В кабинета ме посреща изпълненият с очакване и доверие поглед на моя бъдеща пианистка. Предстои поредния й конкурс, а времето пак не е достатъчно. Потопяваме се в музиката,

пък има и планирани концерти. Дано успее и Иван Герасимов, който спечели конкурса за Евровизия, обоистът Иван Тотев сигурно ще е тук, тъй като си пристига от Виена за лятната ваканция. Търсим и други наши възпитаници, които са в САЩ, Канада, Белгия, Австрия, Мароко, Алжир, Молдова; в музикалните академии и университетите в София, Пловдив, Велико Търново, Благоевград, Шумен. И се отприщава паметта за детски имена и лица. Оживяват спомени за първи срещи и раздели с приятели, за безсънни нощи и усилни дни, за горчиви сълзи и звездни мигове, за светли надежди и дръзки мечти. И аз разбирам - ето ги следите на годините. Техните измерения са в това, което сме създали и което носим в сърцето си.

Емилия ПРОКОПИЕВА
музиколог и преподавател по пиано

Музиката е изкуството, което най-непосредствено въздейства на човешката душевност. Затова я избрах за професия и съм радостна, че заедно с Юлия Игнатова и останалите колеги поставихме основите на специализираното обучение по музика в нашия град.

През тези 20 години моята цел беше да изградя у учениците потребност от общуване с това изкуство. Доволна съм, че усилията ми не са напразни - моите възпитаници не само се реализират професионално у нас и в чужбина (Молдова, САЩ, Австрия, Германия и др.), но и са образец за подражание на младите ценители на това изкуство.

Мариана АНГЕЛОВА
учител по солфедж и пиано

Невероятен шанс и късмет за всеки млад музикален педагог е да започне своята дейност със специализиран музикален профил. За това благодаря на съдбата и на случайната ми среща с госпожа Недкова, която заедно с прекрасните ми колеги затвърди убеждението, че съм попаднала на точното място в определеното време.

Вече 20 години следвам своя професионален път в това училище и удовлетворението от мигове на творческа радост, която съм изпитала тук, продължават да осмислят и до днес усилията ми. Паралелно с работата ми като преподавател по солфедж, базова дисциплина за всеки подрастващ музикант ръководя дълги години и най-разнообразни по състав и творческа

характеристика камерно-инструментални състави. Безкрайно желание, воля, интелигентност, интерпретаторски умения се изискват, за да се музицира в ансамбъл, особено днес при всеобщия бум на тотална масова култура. Въздействието на ансамбловото музициране е специфично по своята сила и насока за музикално-творческото и емоционално възпитание на учениците. То засяга пряко формирането на музикалния слух и способности, разширява артистичния опит, обогатява музикалния вкус и критерии за оценка на стойността в изкуството, формира богатата интерпретаторска и ансамблова култура.

Радвам се, че много мои

юбилей и в чест на 24 май го правя с огромно външение и обич. Благодаря на първите си ученици: Елена Пипова и Цветан Огнянов (вече реализирани като академични преподаватели у нас и в чужбина), на Веско, Стела, Павлина и Наталия, на Пламен, Тони, Васко и Емо, на Иво, Петя, Гая, Кирчо и Боби, както на сегашните ми ученици от ансамбъла - Явор, Ралица, Илияна, Христо, Георги, Теодора, Ахинора и Павел.

Бъдете щастливи в своята реализация където и да сте! Вие сте най-хубавата част от живота ми като учител и сте важна страница от музикалната легенда на нашето училище. Гордея се с вас!

Юлия ИГНАТОВА
музикален педагог

В това училище учат едни прекрасни деца. Музикалните им възможности са такива, че могат да правят най-хубавото изкуство - музикалното. Градът ни може да се гордее, че има такова училище. Всички художествени състави са участни-

ци в най-отговорните изяви на Община Враца. Пожелавам на нашето училище да чества 50-годишнината си.

Томислав АСПАРУХОВ
почетен гражданин на гр. Враца,
учител по учебен хор и хорознание

Народното творчество е такъв вид изкуство, което въздейства пряко върху душата на хората, защото произлиза от самите тях. Не е случаен фактът, че именно на фолклора се приписват главните заслуги за съхраняване на българщината.

Явно осъзнали този факт, учениците от училище

„Отец Паисий“ са се заели с не леката задача да съхранят и продължат традициите. Досега се справят успешно и съм дълбоко убеден, че така ще бъде и занапред.

Успех на всички!

Данчо СТОЯНОВ
учител по тамбура и народно пеене

От много малък животът ми е свързан с музиката. За да мога да чувствам тази магия със сърцето си много ми помогнаха моите учители през годините. Те ми помогнаха да виждам невидимото, но въздействащо в музиката. В СОУ „Отец Паисий“ имам възможност да бъда такъв учител. Поемайки своя път, като учител по гъдулка и народно пеене съзнавам колко дълъг и труден е пътят на музиката. В СОУ „Отец Паисий“ има условия за изграждане на комплексно можещи хора, свързани с изкуството. Атмосферата на работа е творческа и приятелска, в която единствено уменията и знанията, придобити с много труд определят иерархията на талантите. Мои ученици са: Калин Кирилов, Елена Георгиева, Калинка Иванова, Трио „Омайниче“ - Радослава Костова, Катерина Красимирова, Теодора Илиева, Габриела Бонова, Миглена Пламенова и много други.

„Музиката е създадена от тонове, които имат определена честота на трепене. Когато тези тонове излизат от душата на музиканта тази музика се помни вечно. Нека продължим да изграждаме такива хора.“

Пламен ГЕРГАНОВ
учител по гъдулка и народно пеене

Добруджанска сюита - худ. р-л Георги Евденев, випуск 2002г.

По случай 20-годишния юбилей на СОУ „Отец Паисий“ пожелавам ползотворна работа на колегите, повече труд в училището за учениците и много творчески и лични успехи в живота.

Георги ЕВДЕНОВ
бивш преподавател по хореография

В началото беше най-младото училище, с най-младия колектив, с най-големия ентузиазъм.

Сега, когато се връщаме назад във времето 20 години ми се струват хубава годишнина. Забравили сме трудностите и неудобствата, но никога не можем да забравим, че личният ни живот е станал част от училищния. Семейните ти радости и скърби, делници и празници са преминавали или в училището, или са споделени в него и то е станало по-голямата част от твоя живот. Днес, след всичките тези години обичам да правя две неща.

Когато нямам час, а той е започнал да вървя сред тишината на коридорите и тогава осъзнавам, че вътре има деца, които от векове са имали и ще имат нужда от учителя, който да ги поведе по пътищата на знанието и се радвам, че аз съм сред тях - учителите на СОУ „Отец Паисий“, които полагат толкова усилия за призиването си! Ходя и на всички концертни изяви на нашите ученици - тогава разбирам, че изкуството издига тези ученици над науките и ги кара да се докосват до нещо магично, с което стават специални.

Горда съм, че съм учител на тези специални ученици и съм част от колектива на СОУ „Отец Паисий“ - училището по изкуствата.

Клара НИНАРСКА
учител по география

Когато постъпих в училище моят син беше на една година. Сега училището има юбилей и той има юбилей. Обичам еднакво и него и своето училище. Еднакво много обич, грижи и щастливи мигове са ми доставяли през годините. А на тях аз съм дала всичкото си време, усилия и знания.

Емилия БОНЕВА - начален учител

Работя в това училище от 1994 год. и за 12 години в него имах удоволствието да общувам с едни много талантливи и прекрасни ученици и да съм удовлетворен от постиженията им.

Радвам се, че всички настоящи мои колеги хореографи в училището са ми бивши възпитаници - Ваня Ценова, Хранимир Павлов, Галя Борисова, Мирослав Аспарухов.

В годината на юбилея завършва випуск, който се надявам да покори сцените не само в България, но и в чужбина. Това за мен като преподавател ще е убедителен аргумент, за да продължа напред.

Резултатите от нашите усилия се виждат при аплодисментите на публиката, но до този блестящ миг се стига много трудно. Моята професия е свързана с голяма самодисциплина, отговорност и постоянство. И затова искам да благодаря на колегите, които в трудни моменти са били до мен, и са ме подкрепяли, а най-вече г-н Красимир Данов, който ни разбира и мотивира за високи резултати.

Анелия ЦВЕТАНОВА
учител по хореография

Народното пеене като музикален профил под ръководството на известните народни певци Ева Георгиева и Ив. Кремов води началото си от учебната 1985/1986 година. Паралелно с индивидуалното обучение по народно пеене се създаде и средношколския народен хор, който с богатия си репертоар от различни фолклорни области в България, с достойнство и зряло музициране утвърждаваше истинското, българското.

След спечеления златен медал и диплом за изключителни постижения от заключителния конкурс на VII републикански фестивал през 1989 г. народният хор привлече вни-

манието на известните български композитори Н. Кауфман и Ив. Вълев, които написаха специално за състава.

Мили момичета и момчета, минали през школата на народния хор прегръщам ви и отново ви казвам: гордейте се със сътворената от вас духовна диря! Музикалността, таланта и любовта ви към фолклора ме окриляха, правеха по-лек професионалния ми път, даваха ми сили да се боря със завистта!

Благодаря ви!

Вярвам в обичта ви към Род и Родина!

Росица ГОСПОДИНОВА
учител по народно пеене

Много се радвам, че съм работил 11 години в това училище. Също фактът, че срещнах такива добри колеги. Сред които се чувствам удобно и още идвам тук с радост и след пенсионирането си.

Изобразителното изкуство изисква много труд и постоянство - трудно се става художник. При положение, че сега има по-бързи и лесни неща за израстване, да избереш това поприще, значи да усвоиш тоя занаят, ставайки същевременно подобър човек и без особени облаги.

Ако го няма това училище, няма да има живинка във Враца. Затова да му е честит 20-годишния юбилей.

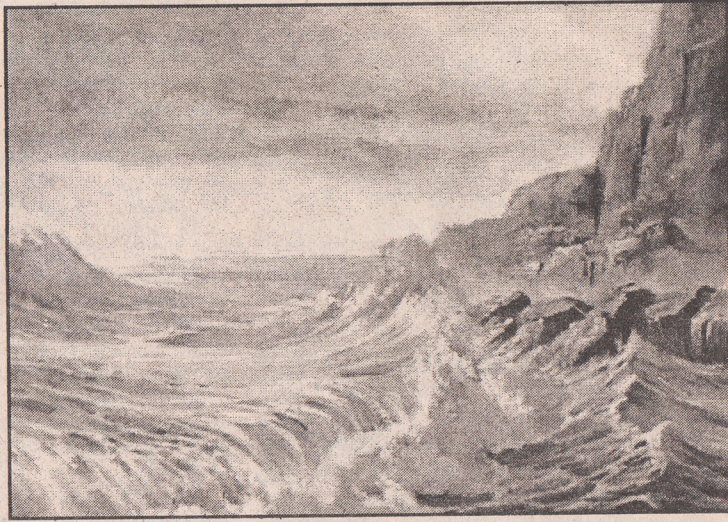
Петър КЪЧЕВ
бивш учител по изобразително изкуство

20 години са една прекрасна възраст в живота на един млад човек! По-възрастните хора с умиление казват - "Ех, ако сега бях на 20 години". 20 години е възрастта на училището ни, те са и много и малко в зависимост от гледната точка, от която гледаш ти - читателят. За теб, за твое величество - зрителят или слушателят работим и се учим всички ние, които се трудим тук в училище "В. Воденичарски" или "Отец Паисий", през годините от неговото създаване до ден днешен. Сега, когато отпразнаваме поглед към тези години ни изпълват много смесени чувства, но най-вече умиление и гордост, че сме свързали живота и съдбата си с него - училището.

През 1988 г. влязох в училището като ученик от третия випуск от създаването му, а сега на неговата 20 годишнина съм преподавател в него. Тук получих основата от познанията си в сферата на изобразителното изкуство, получих образованието си, върнах се след завършването на висшето си образование, тук намерих любовния си човек, за когото се ожених и имам прек-

расна дъщеря, която вероятно също ще учи тук. Тук изкарвам прехраната си, като преподавам и върша неща свързани със специалността ми, които ми доставят най-голямо удоволствие, а именно работата с децата, тяхното обучение и образование в сферата на изкуството. Затова приятелю мой, То - училището е съдба!

За малкото си време, като преподавател /6 години/ се постарях да облагородя обстановката тук с творбите на учениците ми - големите пана "Хармония", "Орфей и музите" и "Будители", както и с много изложби, пленери. За да учат и работят всички тук в една по-красива, по-творческа атмосфера, защото мръсната среда ражда мръсни хора. Стремехът на всички нас, колектива на СОУ "Отец Паисий" е да създадем не хора излизаци под матрица, а хора със свободен, търсец творчески дух, хора с изградени естетически идеали и вкус. В изминалите години успешно се явявах на на-

ционални и регионални конкурси, чрез наградите и прекрасните, богати на стилове и жанрове разнообразие изложби донасях слава, престиж и респект в него - училище "Отец Паисий".

Папа Йоан Павел II беше казал: " Не търсете това, което ни разделя, а това което ни обединява". Всички нас учителите от СОУ "Отец Паисий" ни обединява любовта към изкуството и училището. Горд съм с учениците си, сегашни и завършили випуски и се радвам, че съдбата ми предостави възможността да съм част от всичко това, от

всичките тези 20 години.

И така Приятелю мой, Зрителю и Слушателю тази кратка история не свършва така, с честване на 20-годишнина, тя ще продължи в бъдещите ни срещи в галериите и концертните зали, където ще се срещаме отново и отново, години след години, поколение след поколение, носейки и предавайки си взаимно искрата, която пали огъня във всеки човек на изкуството и гори в него през целия му живот. До нови срещи!

Явор ВЕНЧЕВ
учител по изобразително изкуство

До Учителския колектив на СОУ "Отец Паисий" град Враца

Уважаеми дами и господа, Съмнявам се, че преди 15 години, започвайки гимназиалното си образование в СОУ "Отец Паисий" съм си задавал въпроси като: "Кое е това училище?", "За какво същност съм тук?" и "Ще мога ли да профитирам от него?"

Въпроси, на които през последните 10 години, постепенно по закона на времето, получиха отговори. Любовта към изкуството и естествената стремеж на човека за достигане на красиво-

то бяха моите неотменни спътници. Не беше трудно - трябваше просто да се отдам на чувствата си, да обуча с сетивата си и да погледна назад, в страни, напред! За да изостря сетивата си, да намеря определение на тези чувства, които са необходими по дългия път на професионалното развитие, ми беше необходимо обучение, което аз получих от високо професионалния колегиум и ръководството на това училище. Природата винаги разпръсква едно и също количество и качество на своите семена, в това число и талантите, но само това не е достатъчно за тяхното развитие. И както на семето е необходима определена температура, за да покълне, така и на талантите е необходима определена нравствена среда, за да се развият - в противен случай те просто не се раждат.

В този град, дами и господа, тази нравствена среда е прекрасно претворена в лицето на СОУ "Отец Паисий"

от този преподавателски колектив, който въпреки познатата трудна обстановка в България, неуморно ни учеше на интервали, гами и сонатни форми, от хората, които извън нашите семейства, с въодушевление ни насочваха и помагаша за това, което търсехме.

Сега, се надявам да ми простите известна сантименталност, ако кажа, че съм изпълнен с дълбоки чувства на благодарност към тези прекрасни професионалисти от преподавателския екип и към това училище, което постави здравословното начало на моето развитие като професионалист и човек.

Аз съм щастлив, че имам възможност да бъда част от всичко, от тях, от този свят, и горд да се нарека - "ВЪЗПИТАНИК НА СОУ ОТЕЦ ПАИСИЙ - ГРАД ВРАЦА".

Бъдете здрави!

Ваш: доц. Цветан
СТОЯНОВ

Берлин
19.05.2006 г.

Емилия ВЪРБАНОВА в час по приложно изкуство

СПОМЕНИ, ТРЕПЕТИ, НАДЕЖДИ ЗА:

I. Малките, които пораснаха

Конира

Учителят ни разказва за държавата Конира, която има странно управление. То се състои от различни министерства, които работят много усърдно. Те са:

Министерство на доброто, което унищожавя злото;
Министерство на злото, което унищожавя доброто;
Министерство на истината, което унищожавя лъжата;
Министерство на лъжата, което унищожавя истината;
Министерство на мъдростта, което унищожавя глупостта;

Министерство на глупостта, което унищожавя мъдростта;
Министерство на тишината, което унищожавя шума;
Министерство на шума, което унищожавя тишината;
Министерство на знанието, което унищожавя невежеството;
Министерство на невежеството, което унищожавя знанието;

Министерство на действието, което унищожавя ленивостта;

Министерство на ленивостта, което унищожавя действието;

Министерство на мира, което унищожавя войната;
Министерство на войната, което унищожавя мира;
Министерство на обичта, което унищожавя омразата;
Министерство на омразата, което унищожавя обичта;

Не зная поради каква причина, тази държава не е отбелязана на световната карта. Много години загубих да я търся, няма я. Защо ли?

II. Малките, които искат да пораснат

По един въпрос за всеки ден

1. Когато видиш някой с насинена буза, мислиш, че:
а/ е ял прекалено много бонбони

б/ дълго е подпирал бузата си, четейки книга
в/ не е успял да хване котката за опашката.

2. Слънцето грее, но не гопли, когато е:
а/ сърдито

б/ с очила
в/ изплашено от това, което вижда.

3. Магарето е създадено за това да:

а/ го яздат

б/ реве силно

в/ му се присмиват.

4. Ако татко ти мълчи дълго и диша тежко, се очаква:

а/ да те залее с истории - веселушки

б/ енергията да придобие форма

в/ ушите ти за кратко да променят дължината си.

5. Достъпът до книгата е:

а/ свободен

б/ платен

в/ задължителен.

6. Понякога завиждаме на вятъра, защото:

а/ знае точно по кой път да мине

б/ докосва всичко по пътя си

в/ сам си избира посоката и сам си проправя пътя.

7. Не могат да се носят очила, когато:

а/ те са медени

б/ денят е забравил да смени нощта

в/ човек си е загубил носа.

III. Малките, които ще искат да пораснат

Странни желаниа

Има хора с необичайни желаниа. Измислят си различни интересни неща, преследват ги с голям ентузиазъм. Ако не сполучат, не се отчайват, а веднага се захващат с нещо ново.

Ето тук съм събрал няколко случая и ще се опитам да открия причините за неуспешния краен резултат на опитите.

Един господин искал да закове слънцето в небето на точно определено място. То не трябвало да мърда, а да грее неподвижно над морето, за да го пресуши и на негово място човекът мечтал да си направи голф-игрище.

Не успял.

Причина: Не намерил достатъчно висока стълба, за да стигне до слънцето.

Умна госпожа, на име Мели, решила да научи своите патета да четат. Всеки ден тя ги хранела с макаронени букви. Един ден само с буква "А", следващия - с буква

"Б" и така до края на редицата от букви. След като повторила като основно меню няколко пъти цялата азбука, се оказало, че усилията и били напразни. Патетата не станали грамотни.

Причина: Те нямали очи в корема.

Момо не можел да играе навън, когато е мокро. Хрумнало му да монтира цип на небето и да го управлява дистанционно. Когато лисна дъжд - отваря ципа, когато му трябва сухо време - държи го затворен.

Времето обаче продължило да бъде, каквото си иска и момчето не могло да го контролира.

Причина: В града, в който живеел Момо, нямало магазин за ципове.

Обожател на планината живеел в огромна равнина. Искал да я украси с някаква височина. Измислил да внася пясък от далечни страни, да лепи пясъчинките една за друга и така да издигне в средата на равнината голяма скала.

Не се получило.

Причина: Вероятно лепилото било с изтекъл срок на годност.

Млад мечтател събирал дълго време пера и пухчета от летящи птици и си направил птичи костюм. След това от 132 кожи на големи риби си стъкмил люспеста рибешка дреха.

Искал, когато се умори от хората, да отиде при птиците и да полети заедно с тях или пък да се гмурне във водата и да поплува заедно с рибите.

Необичайните му одежди така си останали да висят неизползваеми в гардероба.

Причина: Не могъл да открие коя пътека свързва земята с небето и коя - земята с дъното на океана.

Питане: Ако се отстранят причините, дали ще се променят резултатите.

Притежатели на шепота: всички начални учители, свързани във времето с достигането до настоящия юбилей.

Мargarита ЕВДЕНОВА
начален учител

Като част от инициативите за отбелязване на 20-годишнината на училището за първи път бе проведен Национален конкурс за изпълнителско майсторство по музика и хореография "Дико Илиев". Конкурсът бе официално открит с тържествен концерт на 11 май. От 12 до 14 май се състезаваха 75 индивидуални изпълнители в осем секции: "Пиано", "Флейта", "Китара", "Цигулка", "Акордеон", "Ударни инструменти", "Класическо пеене", "Естрадно пеене", "Народно пеене" и три танцови състава в секция "Хореография". Журито в състав: проф. Илка Попова /председател/, проф. Неделчо Тодоров, доц. д-р Светла Калудова - Станишева, доц. Петър Маринов доц. Татяна Гилова, доц. Етиен Леви и гл. ас. Димитър Русков присъди 12 Първи награди, 16 - Втори, 12 - Трети, 4 - Поощрителци. Голямата награда на конкурса осигурена от кмета на община Враца grabна Георги Трайчо Спасов от Македония, студент в АМТИИ-Пловдив. Със специална награда осигурена от ПИБ - клон Враца си тръгна Цветомила Николаева от Враца, бивша наша ученичка и в момента студентка в НБУ. Персонални награди осигурени от фирма "Информа-2002" с управител Веска Езекиева получи още двама бивши ученици на СОУ "Отец Паисий" - Андрей Ангелов и Момчил Томов.

СПОМЕНИТЕ

От 1 стр.

тук, споделяйки общата радост, че училището ни носи щастие не само на тях, а може би повече на другите извън него. Защото нали доброто настроение започва с песен или хубав танц, които събуждат сетивата ни и озаряват душите ни. Тази убеденост, както и вярата, че без да се надпреварваме с другите училища в града, отдавайки се спокойно на своята творческа дейност, за да се случват нещата - с годините все по-удовлетворяващи - ето това е, което и днес ме кара да откривам трепет и радост в сърцето незагълхнал през тези 20 години от началото.

Ако ме запитат дали съм довольна от преживяното тук, си мисля, че преценката се налага сама и винаги в споделеното заедно, задължително с блясък в очите: на тези, които слизат от сцените с безмълвния въпрос "Как беше" и на нас, които точно тогава покрай въодушевлението не си и налагаме дори да подминем някой детайл, забелязан и от двете страни с особено внимание. За това необикновено обичуване на ученици и учители, според мен може да се говори само чрез изкуството, което ние сме избрали за професия и смисъл на живота си.

Поправяйки една несправедливост - за ползата от училището днес и преодолявайки противоречията по пътя си все по-уверено в своята мисия да вдъхновява за живота чрез красотата, нашето училище наистина доказва, че колкото и да са важни всички други умения и постижения, без вкус към прекрасното няма хармония. Нашето училище учи на това.

Да си спомня за всичко преживяно в моето училище - какъв по-убедителен повод за гордост и самочувствие!

Вълкана МИЛАНОВА
учител по български език и литература

Ана НИКОЛОВА IX-а клас, СОУ "Отец Паисий" гр. Враца

ВЪЗЕЛЪТ

Оглеждах се във черното
на черни точки.

Снягът ми се разхождаше по покрива.

Летях

и сливах се с дъжда,

но мислите ми никнеше ръжда,

но исках дълго да вали -

магиите в душата ми да развали.

Борислава АНЧЕВА, випуск '94

Песнопойче

Песнопойче то красиво

пее то щастливо,

пее не спира

милото няма мира.

Песнопойче то красиво

има глас чудесен

и хубава песен.

Йорданка ГЕОРГИЕВА

СОУ "Отец Паисий", Va клас

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: Вълкана МИЛАНОВА, Мариана АНГЕЛОВА, Филипика ЦАНОВА,
Димитринка ГЕОРГИЕВА, Виолета МИРЧЕВА
Предпечатна подготовка и печат "Полипринт" АД